

Inge Mette Kirkeby

**af Marianne Gross
udgivet i *akvarellen* 1-2015**

Året før Inge Mette Kirkeby skulle starte på Arkitektskolen i Århus begyndte hun at øve sig i at tegne og male. Det var dengang en disciplin, der var vigtig for en arkitekt at kunne i forhold til at registrere eksisterende bygningsværker og visualisere bygninger, der endnu kun var på idéplan. Dog måtte hun aktivt søge disse kreative fag på skolen, og hun anser sig selv som usigelig heldig at få billedhuggeren og maleren Valdemar Foersom Hegndal som lærer.

På hans kurser var der mulighed for at tegne croquis og modellere. Eleverne på hans hold lærte via modelleringsopgaverne at være opmærksom på former, kontraster, lys og skygge på en meget håndgribelig måde. Som billedhugger læste han formerne af skyggerne og viste dem, at skyggernes beskaffenhed fortæller om formen er hård eller blød, kantet eller rund. Samme tilgang blev benyttet til croquistimerne, - konturtegning var bandlyst. Han lærte dem at se og registrere virkeligheden.

En anden ting Valdemar Foersom Hegndal indprentede sine elever, var "at det bliver ved med at være svært". Som begynder kan det føles meget skuffende, at man ikke skal forvente, at der indtræffer en dag, hvor man er fuldt udlært. Senere indser man dog, at - ud over at man selv bliver ved med at hæve overliggeren - det hører med til at være et menneske med et kunstnerisk udtryk, at man vedbliver med at være nysgerrig, opsøgende og eventyrlysten.

Inge Mette Kirkeby fik en grundig træning i disse basale kunstneriske færdigheder. Hun beskæftigede sig også meget med farvelære. Hun har lært præcist at blande sig frem til en ønsket farve, og hun arbejder ofte med et begrænset antal pigmenter for at få sammenhæng i billederne. Synes hun at udtrykket alligevel bliver for jævnt, må hun selvfølgelig skabe spænding ved at tilføre en kontrast, som måske er et lille element i en anden farve. En anden væsentlig evne hun har trænet meget - og stadig arbejder med - er komposition. Det siges tit, at kompositionen er de tre vigtigste ting ved et billede.

Siden arkitektskolen har der været lange perioder, hvor hun ikke har fået malet regelmæssigt, fordi der var andre ting på programmet. Dog har hun sammen med sin mand, der også tegner og maler, brugt mange ferier på at male rejseminder, akvarelskitser og små naturstudier. Gennem sin uddannelse blev hun meget trænet i at se og registrere de fysiske omgivelser, og var på den måde afhængig af at have et motiv foran sig. Når hun længtes efter at have mulighed for at komme udendørs og male, kunne hun finde på at lave en opstilling inden døre og male denne, men var stadig bundet af at se motivet.

Igennem alle årene har hun arbejdet som arkitekt, i begyndelsen indenfor bygningsarkæologi, senere som forsker med speciale i skolebyggeri. Det var den vej rundt, at hun kom i kontakt med den svenske arkitekt og akvarelmaler Anna Törnquist, hvis virke som arkitekt også er fokuseret på skolebyggeri. De

mødtes til en konference, hvor de fik lejlighed til at tale om andet end skolearkitektur og opdagede, at de har en fælles kærlighed til akvarelmaleriet. Inge Mette Kirkeby blev klar over, at Anna Törnquist desuden er en efterstræbt kursusleder og meldte sig efterfølgende på et af hendes akvarelkurser.

Anna Törnquist lærte hende at forholde sig mere frit og spontant til emnet, og hun fik øjnene op for nye metoder, teknikker og holdninger. Dette kursus blev det første i en lang række kurser, hvor Inge Mette Kirkeby fik et skub i en ny retning og blev mere fri i forhold til oplægget. I dag maler hun stadig mange opstillinger - men nu behøver hun ikke at stille dem op. De fabuleres hen ad vejen eller males ud fra små skitser med kompositionsprøver. Hun holder meget af opstillinger, fordi de har en stille hverdagspoesi. Hun kan finde skønheden i de almindelige brugsgenstande, som vi omgiver os med og fremelske en fin atmosfære i disse billeder.

Det gælder også for landskaber og bygninger, at hun ofte arbejder videre med en idé og fabulerer variationer over et indledende tema, således som ofte ses i musikkens verden. Den er Inge Mette Kirkeby kendt med, eftersom hun også har dyrket klassisk sang på seriøst plan i mange år. Udfordringen i stilleben som tema er blandt andet at finde balancen mellem enkelhed og kompleksitet, og at udtrykke forskellige stemninger ved brug af forskellige farver og forskellig intensitet i farverne. Akvarelmediet indbyder til eksperimenter af denne type, for ved at male mange billeder i serier, når man forhåbentlig ikke at overbearbejde de enkelte billeder. Friskheden skal gerne bevares, og der må for hende gerne være en stor del tilbage, som tilskueren selv skal visualisere. Målet er ikke at nå, hvad fotografiet kan gøre meget bedre, men at viderebringe et indtryk, et særligt lys, en stemning.

Når hun skal vurdere sine egne eller andres akvareller, kigger hun blandt andet meget efter, om man kan se, at de er malet med vand. Akvarel har så mange særlige egenskaber, og teknikken giver kunstneren modspil på en måde, som ikke opleves ved andre medier. Hun peger på den svenske kunstner Hasse Karlsson som en af de fornemste repræsentanter for den retning, som er fremtrædende i Norden. Det er tydeligt at billederne består af pigment og vand - hans akvarelmalerier er lette og forfinede og ejer på samme tid en stor dybde.

Selvom hun nogle gange ønsker at afprøve, om hun kan nå frem til samme udtryk med andre medier, så bliver Inge Mette Kirkeby ved med at vende tilbage til akvarellen og er slet ikke færdig med at male akvarel. Hun mindes sin afholdte lærers ord om aldrig at blive færdiguddannet og hun føler stadig en stor glæde ved at kredse om hverdagens enkle motiver: nogle frugter, en vase, en tallerken. Hun kan blive inspireret, når hun kigger ud af vinduet på en togtur, eller når hun ser sig om i stuerne - det gælder om at være opmærksom og engageret i livet, så følger kunsten efter.